

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra , azaz 4 hónapra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; egész évre **6** pft., vagy **6** ft. **30** kr. uj pénz. — Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

AZ ŰSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

HOGY JÁRT A GÖRÖG A MAKKOLTATÁSSAL.

(Eredeti novella, mely gyilkolással végződik, s még sem történik benne emberhalál.)

I.

Hires Serénd helységében meghalt a zsidó s jött helyébe egy görög, ki az örökösöktől hárminez váltó forintot megvásárlotta a megboldogultnak fényes üzletét.

Nemzetes Gergutz Miklós uram (mert így hívták az új boltost) tüzesen fogott munkához. Elődének nyolcz esztendei szemétjét kihordatta a boltból, új lámpást vett az aradi zsibvásáron, a rozzant ajtót feketére festette, szép auszlagot készítettett, megrakván azt aczállal, kovával, gyufával, madzaggal és ostornyekekkel. Mikor minden készen volt, a seréndiek ennyi fény s gazdagság láttára felkiáltának : — még Pesten a váci-utcán is szemet szurna az ilyen gyönyörű kereskedés!

Három év mulva nemzetes Gergutz Miklós uram, (mert ezalatt még nem vett falut s nemeséget, hogy magát Gergutzffy Miklós ténsurnak nevezhette volna) már jó módu ember lön. Már-már annyira ment nagyravágyása, hogy bele

mert szólni, midőn az uraságnál a dögbört licizálták.

Egy szép tavaszi reggelen a boltos, háza előtt ült, lógázta lábát s billentgeté házi sipkáját, viszonozván a jámbor seréndiek köszöntéseit.

Nem sokára átgázol az országút sarán keresztül a helybeli nótárius Jabóczy Dániel uram s szól a göröghöz :

— Ismeri szomszéd uram Smith Ádámot?

— Sajnálom, de nincs szerencsém.

— Azaz, hogy én sem ismerem személyesen, de annyit tudok róla, hogy remek munkái vannak.

— Remek munkái? micsoda mesterséget üz?

— Nemzet-gazdasági író Londonban Ó-Angliában.

— Nincsenek ismerősim Angliában sem az ó-ban, sem az új-ban. De mért kérdi nótárius uram?

— Hát csak azért, hogy mondjak valamit e nagy ember munkájából, mit különben magam is csak a Vasárnapi Ujságból tanultam.

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

— Ugyan kérem.

— Azt mondja Smith Ádám : minden vidéknek van valami előnye, mely szerint bizonyos dolgot más vidék felett különös haszonnal gyárthat, tenyészthet, vagy természetet.

— Óh, én ezt Smith Ádám nélkül régen tudtam. Olyan fokhagyma sehol se terem mint Sarkadon. A kefének való sertét Szalontán szedik. A veres cserép-pipát Debreczenben égetik. A legjobb turóslepény Makóruul, a leghíresebb töltött káposzta pedig Kolozsvárról kerül.

— No lássa milyen jól tudja s még sem veszi hasznát.

— Én? s ugyan mi volna itt Serénden valami híres, mivel én még nem próbáltam volna szerencsét?

— Micsoda? Még kérheti, ha tudja, hogy az egész falu határa csupa erdő és mocsár.

— Ha meg nem mondja el nem találom.

— Nincs szeme hogy lássa? nincs füle hogy hallja?

— Hát nem találom én el. Vagy azt érti talán nótárius uram, vágassak itt az erdőn vagy 50000 darab kukát?

(A kuka a hazai ipar nem megvetendő ága. A galyfát a második ágon felül elvágják, úgy, hogy az egésznek horog formája legyen. Két ilyen kukát a dohánytermesztők madzaggal összekötnek; a madzagra rakják a szárítandó dohánylevelet s a kukánál fogva alkalmas helyre felaggatják.)

— Ha el nem találja — folytatá a nótárius — biz az elég szégyen Gergutez Miklós uram fejére. Avagy nem látja, hallja szomszéd uram, hogy itt Serénden, minden becsületes ember, ha egy pár forintra akar szert tenni, malaczokkal kezd spekulációt.

— Az már igaz.

— Lám, hogy elismeri. Azért tehát hallja, mit beszélek. A szomszéd uraságnál megtudta a praefectus, hogy az ispán kétszáz pár sertést tart. Nosza kínálgatja is az ispán nyakra-főre a csürhét. Fele áron megveszszük a szép jószágot szomszéd uram, ha ketten beleállunk a vásárba.

— Felcsapnék rá, nótárius uram, de mit adunk majd enni ennyi éhes gyomornak?

— Mit? hát legelőszőr is semmit. Novemberig majd túrja a földet a nyomáson, azután pedig erdőt árendálunk s kihajtjuk őket a makkra.

— Engemucsese jól gondolta ki. Több makk lesz az idén, mint levél a fán. Jól gondolta ki nótárius uram: meglátszik a ki olvassa a Vasárnapi

Ujságot, a hova Smith Ádám ilyen jó tanácsokat szokott irogatni.

A nótárius s a görög úgy tettek, mint beszéltek; megvették a csürhét, kanászt fogadtak mellé, s a nyáját áprilistól novemberig jól ki-koplaltatták a közlegelőn.

II.

A legelső hüvös őszi reggel beálltával már nem ült a görög a lóczán, nem lógázta lábait, hanem a hány keze volt, mindenikével vakargatta a fejét.

— Ugyan miért olyan hosszú az orrod görög komám? — kérdi a látogatásra jött nótárius, ki a kereskedési összeköttetés folytán, komaságba s pertuságba jött az új boltossal.

— Hogy ne volna az én orrom hosszú — felele ez — midőn megsokasultak az én hajszálaim felett a gondok, s a nyomoruság barázdát szántott arczom rózsái közé (Tiszteletes uramat is bevették ötven „számos“sal a társaságba, s innen ragadt nemzetes uramra a kenetteljes szólási mód).

— Mi bajod hát megint, hogy zúgolódol?

— Nagy a mi bajunk mind hármunknak, mert nincs a csürhének mit enni. Szépen mutatkozott az erdőn a makk, de mikor eljött a gyümölcsös nyár, megérkezének azzal egyszersmind a hernyók nagy sokaságai; és lön : hogy a tölgyfának egy levelére három darab jutna e kártékony féregből.

— Biz az úgy történt. S aztán?

— A legelő kiszáradt. Az ég csatornáit az idén bedugultak; annyi fű sincs a mezőn, mint a sütőkemenczémbe. Ordítva jár haza udvaromra a sok éhes állat, kérvén az urtól az ő eledelüket s elfogyott a padlásról az utolsó cső kukoricza.

— Na hiszen — mondá erre nótárius uram, s hogy szavainak annál meggyőződőbb ereje legyen, pipájából a pernyét markába veré — ha csak e miatt van búsulásod, mindjárt segítek én bajodon. Nosza itt áll kocsim, be van fogva a két szürke, zökkenj fel az ülésre s menj keletre az erdélyi határ felé, míg csak szemeddel látsz, s addig haza se jöjj, míg az oláhok között makkoltatni való erdőre nem találsz.

— Bizony, én el is megyek.

— Rakd meg a tarisznyádat kenyérrel, sonkával, pogácsával és hideg pecsenyével s aztán indulj tüstént.

— Fél óra múlva uton leszek.

— Isten hírével. Addig is egy dologra meg-

tanitlak. Utadban mindenütt sok fokhagymát egyél, mert ott a határszélek felé azon embert, ki nem büdös a fokhagymától, úgy tekintik, mint a ki a sertéskereskedést csak a gazdasági akadémiában tanulta meg, az ilyeneket pedig különös paszszióval szokták megcsalni.

— Ne féltés te engem; vén rókával gyűl meg bajuk, ha velem akarnak kikötni.

— Ha pedig alkuba állasz s erdővel kínálnak, bejárd az egész erdőt, mert a makk olyan jószág, hogy sokszor husz, harmincz holdon terem, azonban pedig az egész vidéken még annyit sem találhatnál, hogy abból magadnak reggelire egy kis fekete kávé pergelhetnél.

— Bizd csak rám.

— Gondod legyen rá, hogy az erdőhöz közel víz is legyen, mert a nélkül, ha csokoládéval tartod csürhédet, még is sovány marad.

— Ugy lesz, mint mondtad.

A görög megtevé előkészületeit, s félóra mulva uton volt. Bizott ugyan saját eszében, de még is jobban szerette volna ha nótárius komája maga vállalkozik e veszedelmes feladat megoldására, a nótárius azonban éppen most a szolgabíró várva a faluba, egy tapodtatra sem távozhatott a helységről.

III.

Gergutz Miklós uram két nap óta járja a hegyet és völgyet az erdélyi határ körül, s harmadnapra, midőn a nap fel kél, megint valami füstös oláh viskók közé jut.

Odahajtat a helység háza elé, s kérdi:

— Hogy híják ezt a falut?

— Pjeskucza.

— Van-e a községnek erdeje, mert én ki akarom a makkot árendálni.

— Akkor csak az urasághoz tessék bekopogtatni, mert a helység erdejére a magunk sertésének is szüksége van.

— Hol lakik itt az uraság?

— Ahol jön az ispán maga.

A görög körülnézett. A falu tulsó végéről egy ólom pitykés, nagy szakálos s darutollas fiatal ember közelgett a helyszínére.

Gergutz Miklós uram bemutatá magát szokott szertartások között, elmondván, hogy ő a seréndi tiszteletes és nótárius megbízásából makkoltatni való erdőt keres a vidéken.

— Nagyon jó helyre jött nemzetes uram — felelt az ispán, ki végig nézván az idegent, mind-

járt tudta milyen emberrel van dolga; — annyi itt a makk az idén, hogy hajdanában a Genezareth tava körül sem teremhetett több.

A görögnek nagyon tetszett ez a bibliából vett hasonlatosság; mert a Genezareth melléke az irás szerint valósággal sertéstartó vidék volt; éppen mint Serénd, vagy Pjeskucza. És azonnal megkezdé az alkut.

— Nagy az erdő?

— A mappa szerint háromezer-, begyalogolva hatezer hold.

— E szerint nagyobb egy kis német nagyherczegsnél (a geografiában is jártas volt Gergutz Miklós uram). De az a kérdés, van-e elég víz közelében?

— Hogy ne volna, ha a Körös foly rajta keresztül!

— Felséges! S aztán van-e makk mindenütt s nem csak itt-ott a délnek eső oldalokon, mert tudom én, hogy szokott az lenni.

— Erre nézve — felelt az ispán — nem szólok egy szót sem. Ezt már maga szemével lássa nemzetes uram. Itt a *summár* (erdőkerülő) ez vezeteti nemzetes uramat az erdőre, meghordja ott jobbra-balra, keresztül-kasul, s ha csak egy fát találnak meddön, ingyen odaadom az egészet.

— Engedelmevel ki fogok menni. Még egyet. Mit kér az uraság egy *számostól*? (A számos két éven felüli sertés, azon alól két darab jön egy számosra.)

— Majd csak akkor alkudjunk, ha látta nemzetes uram a termést.

— Ám legyen.

A görög e szavakkal bucsut vön. A *summár* előkerült a korcsmából, s ketten együtt haladék nélkül kimentek az erdőre, mely mindjárt a falu alatt vevé kezdetét . . .

— Néz a görög a fákra, nézi mennyi hullott le már abból a dértől csillogó gyepre. De csak azt látja, hogy a mióta meg van, ennyi makkot egy rakáson még nem látott. Tengernyi az Isten áldása, mérhetlen a kincs mi itt elhanyagolva van.

A *summár* hiven járt el kötelességében. A termettebb tölgyfák előtt megállott nemzetes urammal. Felmutatott a rakott galyakra s azt mondta, ha majd lehull a makk, a sertés bokáig gázolhat az eledelben.

Dél közelegetkor a görög már eleget látott, de a *summár* azt mondta, hogy a merre eddig jártak, az még az erdő legterméketlenebb része, a java csak ezután következik: a görög el volt

fáradva, de hogy otthon eldicsekedhessék vele, csak hagyta magát vezetetni, ment tovább, bámulta a rengeteg gazdagságát oly annyira, hogy már a nyaka is megfájult a sok felfelé tekintésben.

— Menjünk vissza — mondá végre meg-
unva a kóborlást, midőn az este elközelgett.

— Ha parancsolja nemzetes uram — felele a
summár — nem bánom, ha visszatérünk is. De
bizony kár, hogy nem néztük meg azt a helyet
hol az erdő voltaképen kezdődik . . .

— Hát ez nem volt még az erdő?

— E még csak az elejének eleje. Egy pár
rosz bokor az, a mit eddig láttunk. Azok a nagy
terepély fák, melyeknek oduiban egy kompánia
katona beférne, még csak ezen a hegyen tul kez-
dődnek.

— És azokon is annyi a makk?

— Temérdek! Oly annyira, hogy valami
gyenge gyomru malacot nem is volna tanácsos
ide hajtani?

— És ugyan miért?

— Lássza az ur : az állat is csak olyan mint

az ember. E nagy bőségben torkoskodni kezd,
megterheli gyomrát s megbetegszik.

A görög jó izüet nevetett.

— Nem féltém az én malaczaimat a csömör-
től. Nincs ezeknek az appetitusa elfinyásítva. Port
és sarat ettek ezek az egész nyáron. a kukoriczát
ugy szolván kávék kanalanként kapták — ha
kapták.

— Ugy hát csak ide velök, s meglátja az ur,
hogy a gyulai vásárig ugy meghiznak, hogy min-
den darabjaért külön kocsit kell küldeni.

A görög meg volt elégedve a hallottakkal.

S visszatérvén a faluba, felkeresé az ispánt s
az alkut maga s társai nevében megköté.

Látni kellett volna másnap Gergutz Miklóst,
midőn büszke öntudatában kocsira ült s haza-
hajtatott.

— Na hiszen — mondogatá magában — lesz
otthon bámulás ha elmondom : hogy jöttem, lát-
tam és győztem! Ez a pjeskuczai makkoltatás
egész uj korszakot fog alkotni a sertés-kereske-
dés történetében!

(Vége következik.)

Kannibáli naivság.

Megy a vadember Otahajti szigetén az angol mis-
sionáriushoz, s kéri igen szépen, hogy keresztelné meg
ötet is, meg a két feleségét.

A térítő hosszasan megmagyarázta neki, hogy hi-
tünk szerint egy embernek két feleséget tartani tilos,
azt ő tehát nem teheti.

A vadember két feleségével nagy szomoruan odább
ment.

Egy hét mulva megint elékerül, de most már csak
másod magával.

— Nincs már több, csak egy feleségem.

— Hát a másik hova lett?

— Azt megettem.

Bíró uram a színházban.

Javában hadabandáz Mahomed szultán a ponyva alatt, hogy ő majd így meg amúgy mit csinál Zrinyi Miklóssal abban a deszkára festett Festungban, ha beveheti . . .

— Meg kell állni! kiált rá öreg bíró uram.

— Kisbíró! — Azokat a kölykeket onnan az állásról el kell hajtani. (Megtörténik.) Már most lehet folytatni az előadást.

Azzal aztán Mahomed szultán mondja tovább.

Leleményesség.

Felküldték Toporut Aradra öt font kősoért gyalog; — adtak neki egy zsákot hozzá. Hogy könnyebb legyen a hátának, a zsák másik felébe meg egy nagy darab követ tett, úgy vitte hazáig a kőso.

Otthon kérdik tőle: „hát ugyan Toporu, nem tudtad magát a söt kétfelé osztani, úgy vetni a hátadra.

— Űm — szól a jámbor — nem tanultam ám én számozni.

Veszedelmes hasonlatok.

Hol van hát?

Lehuzatta az özvegy földesasszony a vén kocsi, nem tűrhette tovább részegeskedését. Fájt a szíve, hogy ezt kellett tenni, mert szolgálatában öszült meg, ez hordozta még menyasszony korában is. — Hadd üssön rá kettőt vagy hármat az a legény, gondolta mégis magában.

Lefekszik az öreg.

Fájt az ítélőbíró szíve, de ennek most az egyszer meg kell történni.

Keresztet suhint felette botjával a legény; de felkiált a bíró: — megállj! — s a pácza megáll.

Ezzel a hü szolgára kiált megesett szívvel: — hát te bitang, kell-e még több bor?

— Mire az öreg felemeli fejét s egész vidáman szól: — Hol van hát?

Estétől reggelig.

Arab rege.

Egyszer nagy Mahomet proféta Bagdadba utazván gyalog, fáradság bekocoztatott a legszélső házhoz enyhelyet és ételt italt kérve.

A ház gazdája durva, házsártos, fősvény kupecz haragosan utasítá el őt onnan: „pusztulj csavargó! mért nem maradtál otthon? mit kóborolsz egyik határból a másikba? Itt nincs számodra semmi.“

A proféta odább ment, ugyanazt a kérést ismételve a szomszédház kapujánál. Annak jámbor, vendégszerető asszonya volt, ki beboesátá az eltikkadt vándort; ételt italt rakott elé, lábait megmosta szépen s ágyat vetett neki, hogy pihenje ki magát.

Mahomet reggelig aludt, akkor elbucszúék az asszonytul, megáldva őt e szóval:

„*Legyen a te munkád megáldva reggeltől estig.*“

Azzal elment a városba, igérve, hogy estére vissza jön.

A szegény asszony épen abban fáradott, hogy egy vég vászonból ingeket szabott férje és gyermekei számára; hát nagy csodájára a vég vászonnak soha sem szakadt vége, akárhány inget leszabott róla, mindig több vászon került ki belőle, estig ki tudná hány száz inget kiszabott hevenyében; azt ugyan soha semmiféle nemzetsége el nem bírja viselni.

A jámbor asszony nem állhatta meg, hogy este, mikor a vászonnak csakugyan vége szakadt, át ne szaladjon a szomszédjához, elmondani neki, hogy milyen csodatevő ember járt ő nála, hogy megáldotta, be is teljesedett rajta, estére megint visszajön.

De már ezt a szerencsét a kupecz nem akarta elszalasztani másodszer; hanem előre kiállt a kapuba s a mint látta jönni a tegnap elűzött vándort, messziről eléje szaladt, megfogá köntösét, úgy erőlteté, hogy de most már ő hozzá szálljon; nála jobb ágy van, többet is jobbat is ehetik, bort is kap, ne menjen máshova.

De Mahomet azt felelé neki, hogy már ő nem akarja megbántani tegnapi szives gazdasszonyát, ma is ő hozzá megy vissza.

— Legalább hát add rám azt az áldást, a mit ő rá adott; hisz az te neked semmibe sem kerül.

Mahomet fejére tévé kezét a kupecznek s azt mondá neki:

„*Legyen a te munkád megáldva estétől reggelig.*“

A kupecz rögtön szaladt az áldással haza. Mit csináljon estétől reggelig? Mi lesz a legjobb? Pénzt fog számlálni! Igazság, ez a legkellemesebb munka. Estétől reggelig a mennyi pénzt megszámlálhat, azon megveheti fél Bagdadot, gazdagabb lesz Aladinnál.

Azonban, hogy e munkájában semmi baj által zavarva ne legyen, elébb kisietett a ház háta mögé, holmi szükséges dolgát elvégezendő, melyet a szultán sem bízhat másra.

Hát a szerencsétlen kupecz ott volt kénytelen ülni estétől reggelig, a szörnyen megáldott munka mellett...!

Allah hatalmas, és Mahomet az ő profétája!

K—s M—n.

Mulatságos geographia.

Egy horvátországi tudós atyánkfia a mult évtizedben keményen állt azon véleménye mellett, hogy Magyarország egész a Marosig és a budai hegyekig szláv. Az előtt egy évtizeddel egy lengyel tudós azt bizonyítá, hogy Magyarország egész le a Mátraig lengyel: vele csaknem egyidőben egy morva történész kétségenkívülvé iparkodott tenni, hogy Magyarország egész a Dunáig morva; — tavaly aztán végtére egy francia tudós elvégezte, hogy a moldva határszélétől kezdve egész a Tiszáig minden oláh. — Ebből az sül ki, hogy mi kérem alássan, sehol sem vagyunk.

A miniszter úr.

Azon időkbekben, mikor még nálunk diácul szokták az útlevelet írni, ha valaki külföldre utazott; egy jámbor kálvinista lelkésznek ezt a megillető czímet írta fel a szolgabíró „verbi divini minister“ értsd: „az isteni ige szolgája“.

Mikor aztán a tisztelendő ur holmi apró német statusban előmutatta az útlevelet, a vizsgáló hivatalnokok rettentő tisztelettel fogadták mindenütt, a minnek az okára csak akkor jött rá, mikor elkezdtek per „Herr Minister“ czimezgetni.

A szinfalak közül.

1. Rendező. — Aber Frájlajn: ilyen későn jön, már az ouverturát húzzák, a balletet kezdeni kellene.

Ballerina. — Óh kezdek. Én mindjárt készen vagyok, csak *levetkőzöm*.

2. Drámaíró. — Kisasszony. Ez az öltözet talán még is ballethez is nagyon *kurta*.

Ballerina. — Az ön *hosszu* darabját csak ez menti meg.

3. Drámaíró. — De kérem nagysád, fejtse ki egy kissé több vigságot ebben a szerepben.

— Igen. Mikor holnap *exequálnak*.

4. — Gratulálok! önnek a darabja erősen tetszik. Ugyan csak tapsolnak odalenn.

— Azok a *hitelezőim*. Érdeklükben áll, hogy tessék a darabom.

5. — Áh, én tanultam ismerni a férfiakat s az nekem csak családásomba került.

— Ah, én meg tanultam ismerni az asszonyokat s az nekem sok *pénzembe* került.

6. — Hát Gődüle néni, minnek neve a leánykáját?

— Tánzosnének lelkem.

— Hát a fiúcskából mi lesz?

— Ugyan mi lenne? Ha a nénje táncosné lesz, ő aztán *csak megél*.

Szerelmi vallomások.*)

III.

(Vallja egy csizmadialegény.)

Fejemet immáron rég furja valami,
Szeretném is, nem is, okát megvallani.
Mint az csizma, mikor rámára fölverem,
Ha szólni készülök, úgy szorong kebelem.

Ha soká feszítik, az bőr is elreped,
Szivem is úgy járhat, ha még tovább eped.
Ne vegye tehát az lányasszony rosz neven,
Ha végre megszólal bennem az érzelem.

Láthatta lányasszony, (hogy ne látta volna?)
Mily epedve néztem sokszor alattomba;
Miatta oly fakó színe az orczámnak,
Mint az csizma, kit rég nem subikszolának.

Még mikoron gyenge inasgyerek voltam,
Sokszor, ha az boltból szurkos fonalt hoztam,
Csakhogy megláthassam, nagy kerülőt tettem.
Az lányasszonyékat utamba ejtettem.

Bezzeg ha elkéstem, volt nemulass érte,
Lábszóját az majsztrom midőn reám mérte;
De vigasztalás volt ilyenkor lelkemnek,
Hogy nem magamért: az lányasszonyért vernek.

Azóta nincs nyugtom, nincs vigasztalásom,
Szembehunyva is csak folyvást magát látom.
Még az dolog sem megy, megvagyok igézve,
Vesztett fejsze már az világ reám nézve.

Mikor csizmatalpat lapitok mustával,
Eszem foglalkozik gyönyörű magával;
Mily kemény ez az talp — így töprenkedem én —
Az lányasszony szíve éppen olyan kemény.

De immár most, kérem, tovább ne kinozzon,
Fogadja el szivem az drága lányasszony,
Szeressen maga is, legyen feleségem,
Ez *cadentiára* volna nagy szükségem.

Ha pediglen árván marad az szerelmem,
Oh lányasszony! akkor tudom, mit kell tennem;
Vagyon még bőrvágó-bicska az világon:
Egy riszantással az torkomat elvágom.

V.

*) Pályamű azon széphimzetű (üres) tárczára, melyet egy delnő a legszebb, versbe foglalt „szerelmi vallomásra“ kitűzni szándékozik.

Nem értesz hozzá.

Hazudozik az exbaka jobbra, balra, Taliánország csodáiról s egyszer azt állítja, hogy Veronában egy olyan kút van, a melynek mélysége 2000 mérföld.

— Nem lehet az bátya! — merészkedik fölszólalni egy kis geographus diák — hiszen a föld átmérője sincs annyi.

— Látszik öcsém! hogy nem értesz a dologhoz. Nem is egyenesen lefelé van a kút ásva, hanem úgy *részut*.

Borkorcsolyák.

1854-dik év végén Csallóköz X. nevű községébe egy mérnöki biztos volt kiküldve. Több műszere közt volt neki egy delejtűje is, ennek oscillatója annyira megtetszett egy odavaló kis közbirtokosnak, hogy daczára a biztostóli félésnek neki bátorkodott kérdezni, hogy mi az? s mire való? — Midőn a biztos a tőle legkitalhetőbb népszerű módon annak hasznát és használatát módját előadta, valamint hogy evvel valamely földnek, határnak vagy országnak éjszak, kelet stb. felőli határait megtudni lehet, végre példával mondá meg, hogy éjszoknak Lengyelhon, keletről Erdély stb. fekszik. Erre kis pausával a hallgatók gondolkozási tehetségüket megerőltető magyarázás után a többi közt az említett kis közbirtokos fontos pofával a biztos asztalához lépett és egész komolysággal kérdezi őt:

— Hát Magyarország *merre fekszik?*

X. Palit *-n ha csak lehetett mindig elámitották a többiek — s mindig olyasmit mondtak neki, mire ha Pali felelt, rendesen bolondot mondott; történt egykor, midőn éppen az eső esett, Z. Gyuri felszólal a társaságban hol X. Pali is jelen volt: — de roszkor jó ez az eső, tegnap vetettem, a magom mind ki csirázik. — De nem csirázik ám az enyim — felelt hevenyében X. Pali — mert én jó magot vetettem.

Szintén X. Palival történt, hol az ő jelenlétében arról volt a szó, hogy a pesti vendéglők többnyire állatnevet viselnek, mint például: Hattyú, grif, sas, orosz-lány, két medve, veres ökör — az ám — válaszol rá X. Pali — meg a „nagy pipa“.

Naió felelet. — Gyujtogatnak-e még kendteknél olyan gyakran? — kérdik a nádudvari embert.

— *Gyujtogatunk* biz ott uram! eleget — válaszolá ez.

KRONIKÁS ADOMÁK.

1. Miért híják Debreczenben varjúnak a paraszteszimat.

Dákos uram becsületes saruvarga volt a német-utca végén, igen jó habdákat tudott önteni borjuborból, a mikbe a víz bele nem ment, ha bele nem ment, de ha egyszer bele ment, azután belőle ki nem ment.

Éjszakának idején szokás volt az ekép esztergályozott csizmaszörnyétegeket az udvaron kiakasztani a levegőre, hogy száradjanak, ha pedig eső talál támadni, szokjanak a vízhez.

Egy este, jó későn, haza kerül Dákos uram a búelfejtető intézetből; az idő is homályos volt, de az ő szemei is: — meglát valami fekete állatot, hosszú glédában gunyasztni a ruhaszáritó kötélen; megörül nekik, bekiált az ablakon: „uczezu te asszony, adsza a puskám; mingyárt lövök én itt annyi varjút, hogy iszonyu sokat!”

Kiadják neki a disznólövőt: hat golóbiesra volt töltve; neki fogja a sor csizmának, még pedig hosszában, hogy annál többet találjon, s közibe durrant.

Persze, hogy a csizma mind lehullott, egy sem repült el; hanem azért rajtuk maradt a varjú nevezet, maig is úgy híják szegényeket; pedig hát ők annak nem okai.

M E N D E M O N D A!

A Teleki jutalomra beadott pályadramákkal való elbánásra azért nevezett ki az idén az akademia bírálókul egy historiai, egy philosophiai és egy juridicai osztályból való tagot, hogy ítéltessek el, 1. valyon igazán megtörténtek-e azok a megirt dolgok? 2. logice megtörténhetek-e? és 3. jogosan szabad volt-e nekik megtörténni?

Megtartja a kényelmét.

Egyszer beszédközben valami igen nagy bakot talált lőni a vakációra hazatért deák.

— Ugyan hogy beszélhetsz hát ilyen meggondolatlanul? — szólítják barátai.

— Barátim! én a nagy vakáció alatt nem szoktam gondolkodni.

Eszem én kettő helyett.

Nagy trakta volt a tisztartó urnál, s a véletlen úgy hozta magával, hogy az asztalnál tizenhárman kellett volna ülnök.

— Nem tesz semmit — szólal fel az asztalvégről az irnok, ki méltán tarthatott tőle, hogy az asztaltól el kell mennie — majd eszem én kettő helyett.

R é b u s z.

Az 5-dik számbeli rébusz megfejtése:

„A három Párka.”

Szerkesztői sub rosa.

— Csákvárra. Á. M. úrnak. A példányok Tatára voltak rendelve, hogy onnan vitetnek el az urasági levelekkel együtt; már most Székes-Fehérvár felé indítottuk őket rendesen. Az adomákat köszöni a szerkesztő. — Zomborba. Ella? Kell a! — Rétes Féri: kevés kihagyással és a helyszíneinek más előfizetőgyűjtőlenebb városba áttételével használható. — Tojáslopó. Tán, ha a levét felére lefőzzük, élvezhető lesz. — Tatárhegyi adomákkal kevésre megyünk. — Miskolcra. Aligha van ám a két hazában ember, a ki azt a noch einnal lencse adomát ne ismerné; a szives üdvözle-

tet visszoonozzuk. — A. Z. Pesten. Kevés használható van benne. — A disznóláb is elsülhet és a többi mind meg fog jelenni. Lapunkból tiszteletpéldányra számolhatás májustól kezdve december végeig. Pándra. Sz. D. a küldeménynek nagy része használható, a lapot küldjük. — Micsoda canális? Jó. — Szegszárd. Gy. J. Lehet belőle böngészni. — Csákány Laci. Ez is csak valami. — Czerko Gyuró. Elég jó ez Gyurótól. — Nyolez boldogság. De azért még sem kell. — Fehérvárra. B. N. mind igen ismeretesek azok.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: Jókai Mór.

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)